

kunne foranledige det. Man har sagt, at det igrunder var mærkeligt, om Sagen blev afgjort her i Thinget, naar der er nogle Stemmer borte, som maaskee vilde være ugunstigt stemte for det fra Landstinget fremkomne Lovforslag, og at man dog maatte kunne indsee, at man ikke kunde berolige sig derved; men, Du gode Gud, naar skal da en Sag kunne komme til Afgjorelse. Gengang maa den dog have en Afgjorelse, og naar den nu engang staaer saaledes her, vilde det dog være besynderligt, om man vilde vælge en anden Tid, naar der manglede Nogen paa den anden Side, til at faae en Afgjorelse. Det kan ikke undgaaes, at man, naar en Sag staaer saaledes, at Stemmetallet paa begge Sider ligger meget nær ved hinanden, maa vælge den Tid, da Sagen efter Tingenes naturlige Gang kan komme frem, og at man da maa underkaste sig Afgjorelsen. Det forekommer mig virkelig, at man i saa Tilfælde har fuld Følelse til at sige, at ogsaa en meget bestemt og overveitende Anskuelse i det andet Thing maa komme til at veie med i denne Sag. Jeg kan ikke see rettere, end at selv de Medlemmer, som ere derimod, maae erkjende dette, og at det er den naturlige Virkning af de to Afdelinger, hvoraf Repræsentationen bestaaer. Man kunde endog sige, at det er heldigt, at det viser sig saaledes, at der i Landstinget var en aldeles overveitende Anskuelse for Lovforslaget; thi dersom man vilde tænke sig, at Sagen ogsaa i Landstinget stod paa samme Maade, vilde Forholdet maaskee vise sig noget mere besynderligt, men desuagtet maatte Sagen dog komme til en Afgjorelse, selv om der ogsaa kun var et Par Stemmers Forskjel. Det gaaer slet ikke an her at bringe den Eresætning ud, at, naar der ikke er mere end en enkelt eller et Par enkelte, 2 á 3, Stemmer, som have bevirket Afgjorelsen, skal man ikke forløse sig med den, men forsøge ad andre Veie udenfor Rigsdagen at forstyre det Resultat, som er kommet frem. — Dernæst sagde den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, at det ikke kunde hjælpe, at man havde anbedet forskjellige Gøder, som skulde opnaaes, naar en saadan ny Theaterbygning kom frem, men derpaa skal jeg ikke gaae videre ind. Jeg kunde

sige meget, endog imod det, der sidst fremkom fra den ærede Rigsdagsmand med Hensyn til den tidligere Theaterbygning, og det som virkelig opnaaedes derved, men jeg vil blot udtale, at det forekommer mig ganske klart, at der er den højeste Grad af Sandsynlighed for, at man ved den nye Theaterbygning i Virkeligheden vil være sikker paa at opnaae betydelige pecuniaire Fordele. Dog dette skal jeg, som sagt, ikke gaae videre ind paa; men naar den ærede Rigsdagsmand sagde, at det var, som han kan kaldte det, ti Fugle paa Taget, hvilke man ikke skulde bryde sig om, hvorimod man kun skulde beholde den Fugl i Haanden, man havde, da maa jeg bemærke, at det dog kommer meget an paa, hvad det er for en Fugl, man har i Haanden. Har den ærede Rigsdagsmand gjort sig dette klart? Jeg skal ganske vist ikke være den, der siger noget til Forkleimelse for det nuværende Theater — det er idetmindste ikke dertil jeg føler mig særlig kaldet — men man har oftere omtalt det saaledes, at det just ikke skulde synes at være nogen behagelig Tanke at sidde med den Fugl paa Haanden, og deri er jeg enig, thi det er netop, ogsaa seet fra mit Standpunkt, Ulykken, at man for længe har siddet med den Fugl paa Haanden, og at den derfor unægtelig er bleven en slem Fugl at see til. Dette skal jeg indrømme, men det var jo heller ikke Tanken i 1856—57. Jeg gad vide, om man ikke, naar man opfører en hvilken som helst Bygning, kan drive det dertil, at man, naar man i 14—15 Aar undlader at fuldføre den og paa alle tænkelige Gøder lader den forfalde saameget som muligt, til Syvende og Sidst opnaaer at komme til en Tilstand, som er meget lidet tilfredsstillende. Den blive vi imidlertid siddende med, og hvad der gjør Sagen endnu værre, er, at vi ikke engang kunne slaae os til Ro dermed. Man kan jo ellers efterhaanden finde sig i Alt i denne Verden; man kan komme til en vis stoiff Egegyldighed med Hensyn til, hvad man maa see paa, men Alle erkjende dog, at vi ikke her kunne blive staaende ved den nuværende Tilstand. Vaade de, der ville give Theatret i Entreprise, og de, der ville, at det skal vedblive at være en Statsinstitution, er-